

12. fejezet - Grimmauld tér 12.

Tonks továbbra sem tudott semmi hírt adni Remus Lupin felől, így hát szombat hajnalban hárman indultak el a volt főhadiszállásra.

Ezúttal kivételesen már hajnali négy órakor útra keltek. Remélték, hogy így észrevétlenek maradnak a muglik és a halálfalók előtt egyaránt. Ginnyt felkeltették, hogy a lány figyelemmel tudja kísérni a karkötő esetleges jelzéseit. Egyedül ő ismerte jelenlegi úti céljukat.

A vész esetére megbeszélte helyre, Londonba, a Szent Mungó Varázsnayvalya és Ragálykúráló Ispotály melletti kis utcába hoppanáltak először. Amikor meggyőződtek róla, hogy senki nem látja őket, felvették a szokásos felállást: Harry magára terítette apja láthatatlanná tévő köpenyét. Remélte, hogy jobban szerepel majd „titkos fegyverként” mint legutóbb Godric’s Hollow-ban.

Hogy kerüljék a feltűnést, ezúttal mugli közlekedési eszközökkel - egy éjszakai buszjáratral -, és gyalog jutottak el a Grimmauld térre. A környező épületek között elrejtve, láthatatlanul bújt meg a 12. számú ház. A kora hajnali időszakban elhagyott volt a kis tér környéke, pont, ahogy előre elképzelték. A környéken élő muglik bizonyára még az igazak álmát aludták.

Minden korom sötét volt még, amikor a 11. és a 13. számú épület között állva elismételték magukban a címet. A szomszédos épületeket szétolva, akár egy felfújódó gumimatrac, lassan előtűnt a *Fidelius-bűbáj*val elrejtett Black-ház.

Albus Dumbledore haláláig az épület a varázslat segítségével biztonságos otthont nyújtott a halálfalók és a minisztérium emberei elől rejtőzködő Sirius Blacknek, Csikócsőrnek, a hippogriffnek, és állandó főhadiszállást biztosított a Főnix Rendjének. A titokgazda maga az igazgató volt, akinek halálával ugyan életben maradt a bűbáj, és elvileg továbbra sem lehetett a címet kiszolgáltatni másoknak, a ház vér szerinti örököse azonban Bellatrix Lestrange volt, aki előtt szintén megnyílhatott a Black-ház ajtaja. Ezt a kritikus pontot azonban eddig még senkinek nem volt alkalmuk ellenőrizni. A Főnix Rendje mindenesetre elköltözött, és azóta senki nem kereste fel közülük az épületet.

A bejárat ugyan zárva volt, de Harry előtt - aki Sirius végrendelete szerint örökölte -, természetesen megnyílt a mágiával lezárt ajtó. A fiú agyán még átfutott, hogy bár ő Sirius törvényes örököse, keresztapja unokatestvére, Bellatrix Lestrange is jogot formálhat a hagyatéokra vérségi jogon. Vajon neki kinyílna-e az ajtó?

Beléptek az előszobába, és az ajtó bezáródott mögöttük. Kísérteties csend vette őket körül. Fényt gyújtottak pálcáik végén, és elindultak, hogy felderítsék a házat. Minden helyiségben, melyen áthaladtak, csend, sötét és por fogadta őket. Láthatóan régóta nem járt itt senki.

Néma csöndben, emeletről emeletre haladtak felfelé, hiszen a cél, Regulus Black szobája a tetőtér alatt helyezkedett el, a harmadik emeleten. A kérdéses helyiségbe lépve csak néhány - valaha díszes és drága -, bútort találtak. Volt ott egy mára megkopott íróasztal, egy ágy, egy könyvespolc és egy ruhásszekrény. Látszott, hogy hosszú ideje csak vendégek laktak benne, semmi sem utalt hajdani, állandó lakójára. Sorra átböngészték a könyveket a polcon, de semmi különösöt nem találtak. Alaposan átkutatták a ruhásszekrényt, és az ágyat - Hermione javaslatára még a matracot is felemelték -, és de hiába. Valószínűleg már régen eltűntek innét az eredeti lakó használati tárgyai.

Az íróasztalnak szentelték a legtöbb figyelmet. A fiókok átkutatása után Hermione, aki valószínűleg a legtöbb mugli filmet látta a televízióban, végigtapogatta az asztal és a polcok alját is. Sajnos ott sem jártak sikerrel.

- Hát itt aztán semmi nincs - morogta Ron.

- Nézzük meg Sipor helyét is, hátha ő dugta el a takarításkor - javasolta Harry.

- Sipor nem hazudhatott, hiszen köti őt a manó-becsület - ellenkezett Hermione. - Szerintem a medál már régen nincs a házban. Minden veszélyes holmi ki lett dobva, amikor takarítottunk, az értékes dolgokat, pedig valószínűleg Mundungus herdálta el.

- Erre gondolni sem akarok! - Harryt láthatóan felbosszantotta ez a lehetőség. - Ki tudja, mit vitt el, és hová került, amiket eladott?

- Beszélünk kéne vele. Szerintem eléggé szégyelli magát ahhoz, hogy elmondja, amit tud - vetette fel a lány.

- De hát ő az Azkabanban van bezárva, Hermione! - tiltakozott Ron.

- Bizonyára van rá mód, hogy meglátogassuk. Még a mugli börtönökben is van erre lehetőség. Ráadásul már nincsenek ott a dementorok sem.

- Erre majd este visszatérünk - zárta le a vitát Harry. - Sipor kuckóját azért még nézzük meg, azután mehetünk!

Amikor kiléptek az ajtón, Harry tekintete a szomszédos helyiség bejáratára vándorolt. Ez volt Sirius szobája. Szinte öntudatlanul nyomta le a kilincset. Nem tudta mit vár. Talán azt, hogy a keresztapját bent találja az asztalnál ülve, vagy az ágyon fekvé kezében egy könyvvel... A szoba azonban majdnem ugyanolyan személytelen és kihalt volt, mint amit az előbb már átkutattak. Csak néhány ruhadarab a szekrényben, papírok, penna és egy kupac fénykép az íróasztal fiókjaiban jelezte, hogy itt hosszabb ideig élt valaki.

Harry elszoruló torokkal gondolt rá, hogy férfinak az itt töltött időt bezárva kellett elviselnie. Nem csoda, hogy annyira gyűlölte ezt a házat. Eltette a fényképeket és csalódottan kifelé indult. Úgy érezte találnia kellett volna valamit, ami enyhíti családjá, Sirius és Dumbledore professzor elvesztésének tudatát. Igyekezett elnyomni borús gondolatait, és követte társait a folyosóra. Már türelmetlenül várták.

- Rossz érzéseim vannak, Harry. Induljunk! - sürgette társait Ron.

A harmadik ajtót megpillantva, barátai után szólt.

- Ide még nézzünk be!

Ez a szoba Csikócsőr otthona volt. A földön menyét és patkány csontok, valamint néhány marék toll hevert szerteszét. Amíg mindkettőjüknek bujkálnia kellett a minisztérium emberei elől, Sirius sok időt töltött itt a hippogriff társaságában. Ahogy Harry tekintete végigfutott a látványon, elakadt a lélegzete.

A sarokban, a szalmán, ahol Csikócsőr legtöbbször leheveredett, egy oda-vissza tükör feküdt. A Siriustól kapott példány pontos mása. Fájdalmasan hasított belé a gondolat, hogy a férfi feltehetőleg állandóan magánál tartotta, arra az eshetőségre, hogy ha ezen keresztül keresné, kéznél legyen. Ő pedig megfogadta, hogy egyáltalán nem fogja használni, hogy ne keverje veszélybe keresztapját. Mégis minden másképpen történt volna, ha amikor valóban szüksége lett volna rá, ezt használja, nem pedig a kandallót, lehetőséget adva rá ezzel Sipornak, hogy törbe csalja.

Felvette a tárgyat, gyengéden végigsimított rajta, azután talárjába rejtette ezt is. Mozdulatlanul, letörten álldogált borús gondolataiba merülve, míg végül barátai hangja térítette magához.

- Harry! Légy szíves, szedd össze magad! Most nincs idő a múlton merengeni! - próbálta felrázni Hermione.

- Gyere! - Ron a vállára tette a kezét, és finoman az ajtó felé tolta. - Ideje menni.

Sipor szálláshelyét könnyedén megtalálták a konyhából nyíló kis kamrában, a régi vízmelegítő alatt. Az alacsony kis kuckót mocskos és rendetlenség uralta. Szétszórta, összeszáradt ételmaradék volt mindenfelé. Hermione ajándéka - a föltmítás takaró - darabokra szaggatva az egyik sarokba volt gyömöszölve. A manó összegyűjtött kincsei azonban egymás után sorakoztak aránylag rendezetten. Az összetört üvegű családi képek között a legelőkelőbb helyen Bellatrix Lestrange fényképe állt. Harryt már a látványára is elöntötte az indulat. A rongyok között apró csecsebecsék villogtak. Mindhárman nekiláttak, hogy átnézzék, közöttük van-e a keresett tárgy, ám Mardekár medáljának híre hamva sem volt.

- Most már tényleg induljunk vissza - javasolta lemondóan Harry. - Ha Sipor annak idején nem gyűjtötte be, akkor már bizonyára nincs a házban.

Csendben lebotorkáltak a lépcsőkön a földszintre, és a bejárat felé indultak. Mielőtt kiléptek volna a házból, Harry ismét magára öltötte apja köpenyét.

A téren még mindig sötét volt, a hajnal még csak enyhe derengés formájában jelezte közeledtét. Hideg őszi köd lebegett az aszfalt felett. A ház, a bejárat ajtó csukódása után automatikusan összehúzódott, és eltűnt, átadva helyét az egyre terpeszkedő 11-es és 13-as számú épületnek. Még a furcsa jelenséget figyelték, amikor körülöttük mozgolódást észleltek.

Egyszerre csak pálcák fényei villantak fel előttük a homályban. Öt halálfaló zárta el előlük a menekülés útját, pálcáikat rájuk szegezve a kísérteties fényben. Mielőtt megmozdulhattak volna, Hermione és Ron testére máris szoros, láthatatlan kötelek fonódtak, mozdulatlanságra ítélve őket. Pálcáik halkán koppantak az utca kövezetén.

- Pici Harry barátai szépen besétáltak a kelepcébe. Hát nem volt elég, amit a minisztériumban kaptatok? - kuncogott kéjesen a fényes fekete hajú, sűrű szempillájú Bellatrix Lestrange, miközben előlépett a homályból. Közelebb jött, hogy megvizsgálja foglyai arcát. - Potter hol van? Miért nincs veletek? - szegezte nekik a kérdést és pálcáját egyaránt.

- Csak ketten jöttünk - próbálta menteni a helyzetet Hermione.

- Csak nem enyelegni akartatok itt? - kacagott fel gúnyosan Bellatrix, mint aki máris megoldotta a talányt.

- Semmi köze hozzá! - kiáltott rá vörössé vált arccal Ron, és a lány is fülig pirult a feltételezéstől.

- A Sötét Nagyúr nektek is örülni fog, hiszen értesüléseim szerint ti Potter legjobb barátai vagytok. Úgy tudom, nagyon ragaszkodik hozzátok, így hát veletek bizonyára könnyű lesz lépni csálni őt! - csevegett kedélyesen, kegyetlen mosollyal arcán a boszorkány.

- Csak nem képzeli, hogy felhasználhat minket Harry ellen! - csattant fel Hermione, hogy húzza az időt, hátha láthatatlan barátjuk tud tenni valamit az érdekükben.

A fiú ezalatt valóban azon fáradozott a köpeny rejtékében, hogy egy nonverbális varázslattal a megfelelő pillanatban kiszabadítsa barátait.

A szemtelenség azonban ezúttal kockázatos vállalkozásnak tűnt, mert Hermione reakciójára a nő tekintetében fékezhetetlen örület költözött.

- Te kis korcs! Mit képzelsz magadról? Elég lesz nekünk a barátocskád is, legalább Potter komolyan veszi majd a fenyegetést... - Pálcáját egyenesen a lány szívére irányította. - *Adava...*

- Ne tedd, Bella! - ordította az egyik álarcos férfi, és felütötte a nő karját. Az átok felfelé röppent és valahol magasan a fejük felett a ház falába csapódott. Vakolat potyogott a fejükre.

- Jobb, ha a Nagyúr dönt a sorsuk felől. Ne haragítsd őt magadra!

Harry ezt a pillanatot használta ki. Amikor pár másodpercre egymás felé fordult a támadók figyelme, végre sikerült két gyors, egymást követő nonverbálisan végrehajtott varázslattal megszabadítani társait kötelekeiktől, és egy taroló átokkal ledönteni két halálfalót a lábáról. Bár váratlan támadása megzavarta Bellatrix-t és a többieket is, lélekjelenlétük és reflexeik nem hagyták őket cserben. Nyomban ellentámadást indítottak. Szerencsére Hermione és Ron éppen ebben a pillanatban hajoltak le a földön heverő pálcáikért, így a vörös fénycsóvák a fejük fölött csapódtak a lépcsőház falába.

A három fiatalnak csak hajszál híján sikerült átgördülnie a legközelebbi kapualj küszöbén, és a nyitott kétszárnyú ajtó mögött fedezéket találni. Egy pillanattal később már átkok szaggatták a helyet, ahol az imént álltak. Felpillantva egy koszos lépcsőházban találták magukat, a szeméttárolók között. Harry bevágta az ajtót maguk mögött, és az első szeme elé kerülő tárgyat - egy jókora, régi hulladékgyűjtő konténert -, egy jól irányzott varázslattal a bejárat elé taszított barikádnak. Hermione valami pajzsfélét igyekezett felhúzni ugyanoda, mivel kívülről máris záporoztak a kapura a halálfalók támadásai.

- Ez nem fog sokáig kitartani. Túl erősen ostromolják - kiáltotta.

- Tartsatok ki! Jelzek Ginnynek! - Harry karkötője jin-jang jelének fekete ábrájára nyomta pálcája hegyét. A kis fekete, csepp-forma nyomban vérvörösen felizzott, és az ékszer melegezni kezdett.

A lépcsőházból csak egy zárt lépcsősoron lehetett feljutni az emeletekre. A muglik feltehetőleg éppen ébredtek, vagy egyelőre békésen aludtak ágyaikban, mert még senki sem mozgolódott.

- Nem mehetünk felfelé, mert veszélybe sodorjuk a lakókat! - kiáltotta Hermione.

- Innen nincs kijárat! Csapdába estünk! - Ron kétségbeesett hangját alig hallották a dörrenésektől.

- Hoppanáljatok! - kiáltotta Harry, de abban a pillanatban óriási dörrenéssel berobbant az egész kapualj, a fal nagy részét is magával sodorva.

A leomló és szétrepülő törmelék mindhármukat leverte a lábáról. Ron eszméletlenül feküdt félig eltemetve a romok alatt, Hermione pedig, akit a falnak lökött a széllelés, csak lassan kezdett magához térni és mocorogni. A feltápázkodó Harry előtt a lassan oszladozó porból előbukkant a sátánian vigyorgó, vérszomjas tekintetű Bellatrix. Egy apró mozdulattal a sarokba repítette a fiú pálcáját, sajátját pedig a köpenyét elveszített, védtelen fiúra szegezte.

- Hát megvagy végre, kicsikém! Hiába bujkálsz! Azt hitted, hogy megúszhatod?

Hátborzongató hangja végigcsikordult Harry gerincén. Agya folyamatosan zakatolt: nem hoppanálhat egyedül, társai pedig képtelenek rá. Eszébe sem jutott, hogy otthagyja őket.

- Gyertek! Vigyétek őket! - kiáltott a nő háta mögé, ki az utcára. Felelet helyett azonban csak a por gomolygott körülöttük. - A barátaira már nem lesz szükség, hiszen már te is itt vagy a kezemben. Csak útban lennének.

Hermione dermedten nézte a felé mutató varázspálcát.

- *Adava...*

Újabb, minden eddigénél nagyobb robbanás rázta meg a környéket. A hatalmas széllelés Bellatrix Lestrange-t a lépcsőház szemközti falához vágta, pontosan Harry és az éppen feltápázkodó Hermione között. A boszorkány azonban az ütés ellenére gyorsan felpattant, ám amint vad örülettel szemeiben megfordult, szembe találta magát a Lily Potter pálcáját szorongató, elszánt tekintetű fiúval. Harryt az első meglepetés, és az életosztón után, most már a bosszúvágy hajtotta. Azonnal kiáltotta az első átkot, ami az eszébe jutott:

- Sectumsempra!

A nő azonban addigra már pajzsot vont maga köré, mely elnyelte az átkot, s amint az elenyészett, máris ellentámadásba lendült. Tekintete a kiszakadt ajtókeretben álló, gyűlölettel teli tekintetű Remus Lupinra esett, aki kivont pálcával kezében, fenyegetően megindult felé. A nő társai segítségével már nem bízva, meggondolta magát, és kámforra vált.

Hermione Ronhoz sietett, Harry pedig az érkezőre bámult.

- Ezt a varázslatot soha többé nem akarom látni tőled! - közölte a férfi, hideg, ellentmondást nem tűrő hangon.

- Hogy kerül ide? - kérdezte első meglepetéséből felocsúdva Harry.

- Elért a vészjelzés - vetette oda Lupin, majd sietve a sebesült mellé térdelt és megvizsgálta. - Rendbe fog jönni. Csak agyarázkodás és felületi sérülések - vizsgálgatta a lányt.

- Hol van a többi halálfaló? - értetlenkedett tovább Harry.

- Az utcán fekszenek eszméletlenül. - A férfi elé állt, és szigorú tekintettel végigmérte. - Neked inkább mással kellene foglalkoznod. - A fiú már válasza nyitotta a száját, de a másik egy intéssel beléfojtotta a szót. - Most én kérdezek! Mit kerestek itt egyedül? Tudhattad, hogy milyen veszélyes ide jönni. Mikor tanulod már meg, hogy ne kockáztasd felelőtlenül mások életét?

Remus Lupin tőle szokatlan módon, már szinte kiabált. Ráadásul igencsak fájó pontot érintett. Harry ereiben megfagyott a vér, válaszolni sem tudott. Érezte, hogy a férfinak igaza van. Lerogyott a törmelék halom tetejére, és büntudatos tekintettel nézett fel rá. A varázsló villámló szemekkel állt fölötte, amilyennek ezelőtt még sohasem látta. Félelmetes volt, akár a feldühödött Perselus Piton.

- Egész héten arról faggattuk Tonkst, hogyan lehetne elérni magát - kelt barátja védelmére a lány, miközben elővarázsolt egy nedves rongyot, és Ron arcát kezdte törölgetni vele.

- Akkor Mordont, vagy valaki mást kellett volna magatokkal hoznotok! - dörrent rá a férfi, majd ismét a fiúhoz fordult. - Felelőtlenek vagytok! Bármiért jöttetek is, már nincs itt, az biztos. Ha nem Sirius Black dobta ki, akkor Sipor vagy Mundungus Fletcher lopta el. Hacsak nem a halálfalók vitték magukkal. - Ismét Ronhoz lépett. - *Stimula!*

A sérült fiú kábán kinyitotta a szemét.

- Mi történt?

- Veszélyes itt maradni, el kell tűnnünk minél előbb - sürgette őket Lupin.

Felhúzta Harryt a törmelék kupac tetejéről, aztán Hermionénak segített Ront támogatni. Kibotorkáltak a lerombolt kapualjából, ahonnan már hallatszott a muglik lépteinek dobogása és zavarodott kiabálása. Az utcán mágikusan megkötözött, eszméletlen halálfalók heverték szerteszét.

- Szerencsétek, hogy idejében érkeztem - morogta útközben a varázsló. - Először Roxmortsba megyünk. - Megfogta a támolygó Ron karját. - Vele majd én hoppanálok.

Az iskola melletti kis faluba érkeve Remus tovább sürgette őket.

- Menjetek vissza a Roxfortba, és vigyétek rögtön a gyengélkedőre!

- Köszönjük, hogy a segítségünkre sietett - mosolygott rá Hermione.
- Sajnálom, nem akartam bajt okozni - mentegetőzött elszoruló torokkal Harry. - El tudjuk érni, ha legközelebb szükségünk lesz magára?
- Majd jelentkezem. Ne keveredjete bajba, ha kérhetek ilyesmit! - mondta komor tekintettel a varázsló, és köszönés nélkül eltűnt.

Miközben az iskola díszes kapujához közeledtek, Harry karkötőjén megérintve a fehér jelet, lefújva a vészjelzést. Az őrségben lévő Tonks aggodalmas arccal szaladt eléjük.

- Mi történt? Jól vagytok? - Szemügyre vette szakadt, koszos ruházatukat, és ütött-zúzott sebeiket.
- Találkoztunk néhány halálfalóval, de szerencsére Lupin éppen időben érkezett, és a segítségünkre sietett - mesélte Hermione.
- Ő hol van? - kapta fel a fejét Tonks.
- Nem jött velünk. Úgy látszott, még van valami dolga, mert rögtön tovább hoppanált.
- Ron megsérült - tette hozzá Harry.
- Veletek megyek - közölte Tonks, és elővarázslott egy hordágyat. Ráfektették Ront, és maguk előtt lebegtetve elindultak a kastély felé.

A gyengélkedően könnyes szemmel csatlakozott hozzájuk Ginny, és délig mindannyian aggódva ültek Ron ágya mellett. A fiú mélyen aludt a bájitalok hatása alatt, melyek remélhetőleg hamarosan elmulasztják az agyrázkódás utóhatásait. Madam Pomfrey is ugyanazt diagnosztizálta, mint Lupin.

- Ügyes vagy, hogy időben szóltál és küldtél segítséget - fordult Harry a lányhoz.
- Annyira megijedtem, amikor a karkötő jelzett! Rettenetes érzés volt. Először McGalagonynak akartam szólni, de nem tudtam a jelszót, és nem engedett be a közsörny. Végül elrohantam Bill és Fleur lakosztályához. Ők azonnal felkeltették az igazgatónőt. Utána elrohantak a Grimmauld térre, de Bill pár perc múlva vissza is tért azzal, hogy már nem vagytok ott. A Szent Mungóban is kerestek benneteket. Mire onnan is visszajöttek, már jelezte az igazgatónőnek Tonks, hogy itt vagytok a kapunál.
- Már minden rendben van - nyugtatta meg a fiút. - Holnapra Ron is biztosan jobban lesz.
- Azt hiszem, több energiát kéne a párbajozási gyakorlatokra fektetnünk, mielőtt legközelebb veszélyes helyre megyünk - morfondírozott hangosan Hermione.
- Hát itt vannak! - Az igazgatónő rontott be az ajtón, majd keményen összeszorított szájjal megállt előttük, és végigmérte őket.
- Sejtettem, hogy előbb-utóbb bajba fognak kerülni.
- Elnézést kérünk, tanárnő... - kezdte Harry, de a nő leintette.
- Hagyja Potter, én is hibásnak érzem magam, amiért nem hagytam lehetőséget rá, hogy elmondja, hová indulnak - vágott a szavába az igazgatónő. - Óriási szerencséjükre volt, aki a segítségünkre sietett!
- Mi történt a halálfalókkal? - kíváncsiskodott Hermione.
- Rémszem Mordon elintézte, hogy az aurorok elfogják őket, és természetesen az Azkabanba fognak kerülni. Harrynek erre nyomban eszébe jutott, mit is kell feltétlenül megtudakolnia.
- Tanárnő, van rá valami lehetőség, hogy meglátogassuk Mundungus Fletchert az Azkabanban? - Minerva McGalagony elképedve nézet rá. - Nagyon fontos lenne...
- Mit akar attól a csirkefogótól? Végre oda került, ahová való. Ahol nem tud több galibát csinálni.
- Talán mégis lenne rá mód, hogy jóvátegyen valamit a bűneiből - magyarázta Hermione.
- Valószínűleg lennének számunkra fontos mondanivalói - tette hozzá Harry.
- Ha mindenképpen ragaszkodnak hozzá, írják meg a kérvényt. A Mágiaügyi Minisztérium Büntetés Végrehajtási Főosztályára címezzék! És találjanak ki valami hihető indokot!
- Igen, úgy lesz. Köszönjük.
- A segítőjük nem tartott magukkal?
- Remus Lupin volt az. Csak annyit mondott, hogy van még elintéznivalója. Biztosan jelentést tesz majd a Rendnek - felelte Harry.